

ДІЯ ПЕРША.

Вечір. Світлиця, багато прибрана килимами й оксамитом. З боку стіл, накритий дорогим килимом; довкола лавки, вистелені оксамитом із золотою ламівкою. На столі стоять пляшки, чарки і всілякі страви; горять воскові свічки. Стеха прибірає стіл.

Стеха. *(відходить від стола)*. Усе! здається, що все. Стривай лишень! чи не забуду чого? Риба, мясо, баранина, свинина, ковбаса, вишнівка, сливянка, мед, вонгерське — усе, усе! Тут і їстивне і вишити: Коли-б лишень гостей! Та що вони так довго-баряться? І надумило-ж сідоусого у таке свято, коли добрі люди тільки колядують, сподіваються гостей, та й ще яких гостей! старостів од такого-ж старого дурня, як і сам. Побачимо, що то з того буде! Негріте залізо не вогнеш! А як-би не крився та пораявся-б зо мною оттак тижнів за два до свят, то певна уже була-б річ; а то схаменувся на самісінький свят-вечір та й ластиється: »І сяка й така, і добра і розумна ти, Стехо: поможи! Я вже тобі і се і те, і третє й десяте.« Побачимо, побачимо, як попадеться нашому теляті вовка піймати. *(Помовчавши.)* Не сказавши ні слова дочці, за кого і як хоче віддати, думає, що наша сестра — коза: поженеш, куди схочеш. Е ні! стривай лишень, голубчику! — »Ублагай її, каже. Та і що таки той поганий хорунжий? А полковник, хоч старий — нехай йому добре сниться — так же пан! . . . Отсе-б то вона й стямилася! Іншому даус, а я — так вовмусь. Дівці дівку не довго збить з пантелику, а ще таку, як моя панночка — і-і! Та вже-ж, як кажуть, піймав не піймав, а погнаться можна. Тоді, як тес-то, вже-ж і погуляю! . . . А вона поплаче, посумує,